

Mening er det betydeligste Statsbaneanlæg i Jylland. Det ligger jo alene i Sagens Natur, i dette Anlægs betydelige Længde $13\frac{3}{10}$ Mil. Ganske vist er den Statsbane, der foreslaas fra Skjern til Skive med Sidebane fra Nørre Omme til Ringkøbing et Par Mil længere, men den tænkes jo kun forsynet med en Overbygning af 45 Pund Skinner, medens Funder—Bramminge Banen, som rimeligt er, skal forsynes med en sværere Overbygning, hvad man maa-ske ogsaa tør tage som Bevis for, at man fra Regeringens og Trafikministerens Side anser Funder—Bramminge Banen for at være af større Betydning navnlig for den gennemgaaende Trafik end den under g. opførte Bane fra Skjern til Skive og Ringkøbing.

Jeg skal ikke komme dybt ind paa, hvilken Betydning Funder—Bramminge Banen vil faa som Oplandsbane. Den vil selvfølgelig faa den Betydning som saadan, som enhver Bane faar for den Egn, den gaar igennem, i Retning af at ophjælpe Egnens Erhvervsvilkkaar og i det hele taget Egnens økonomiske Forhold. Men der er en særlig Omstændighed, som gør, at Statsbaneanlægget Funder—Bramminge efter min Mening bør skydes længere frem i § 1, end foreslaaet er. Og det er det, jeg gerne vil dvæle en lille Smule ved. Dette Baneanlæg var i øvrigt anbefalet af den jyske Jernbanekommission, og naar det 2 Gange har gennemgaaet den Skærsild, som Kommissionsbehandling nok kan siges at være, kan man allerede deraf slutte sig til, at der maa være særlig vægtige Grunde, der tale for dette Anlæg. Jeg skal der først pege paa den Omstændighed, at en Del af den Egn, som denne Bane kommer til at gaa igennem, ejes af Staten. Det er ganske vist ikke 1ste Klasses Jord, hvad Staten der har erhvervet sig. Men den har ved sine Foranstaltninger gjort den meget mere værdifuld end den var, da den indkøbte den. Navnlig i Egnen nærmest Silkeborg og ud til Brande eller nærmest ud til Ejstrup findes de store Statsskove og Statsplantager. Mellem Ejstrup og Silkeborg findes Statens største Skovdistrikt Palsgaard, der omfatter et Areal af 13,462 Tdr. Land. Det ville ærede Medlemmer se af de Anmærkninger, der hvert Aar ledsage Finansloven, hvor Størrelsen af Statens Skovdistrikter opgøres. Den overvejende Del af dette Skovdistrikt ligger i den Kreds, som jeg har den Ære at repræsentere. Jeg kender altsaa eller burde i alt Fald kende Forholdene paa dette Skovdistrikt temmelig godt. Ærede

Medlemmer ville rimeligvis have set, at paa Finansloven for i Aar har man opført en forventet Indtægt af Palsgaards Skovdistrikt af 32,000 Kr. Jeg tør for Resten ikke smigre mig med den Formening, at ærede Medlemmer ere blevne særlig imponerede af dette Beløb. At Beløbet er saa lille, ligger simpelthen i den Omstændighed, at det kun er en Sjettepart af det omtalte Areal, der er bevokset med saa stor Skov, at der egentlig kan leveres Produkter af nogen særlig Værdi. Den overvejende Del af Palsgaards Skovdistrikt er endnu Plantage. Men Forholdene have i øvrigt i flere Aar forværret sig fra Dag til Dag. Man er nemlig nu ved det Tidspunkt, da man skulde søge at have et større Udbytte af Statens Skove, men Statens Forstmænd, der forestaa Ledelsen af Arbejdet paa dette Skovdistrikt, befinde sig i Virkeligheden i den pinligste Forlegenhed med Hensyn til Spørgsmaalet, hvorledes de skulle blive i Stand til at opnaa saa stort Udbytte af disse Skove og Plantager, som det i det hele er muligt. Man er nu kommen til det Tidspunkt, da Gennemhugningen efter de rette forstlige Principper skal begynde. Hvad gør man saa, naar man ikke kan faa Produkterne afsatte? Gennemhugningen skal jo foregaa, og saa gennemhugger man en Del af Plantagen, og en Delaf Effekterne ligger og raadner paa den Plads, hvor de ere groede. Staten faar altsaa intet Udbytte deraf, men det er ogsaa et Spørgsmaal, om det ikke er til Skade for den tilbageblevne Skovbestand. I alt Fald have forstkyndige Mænd overfor mig udtalt deres Betæneligheder i saa Henseende. Den Mulighed er slet ikke udelukket, at de nedfaldne og nedhuggede Plantedele gaa i Forraadelse og kunne blive Arnestedet for Svampe eller Insekter, der kunne angribe Skovens Plantebestand, og det vilde jo være langt værre, end at man ikke faar Effekterne solgte, fordi Afsætningsforholdene ere saa mangelfulde. Af den Grund altsaa, at Staten har en særlig Interesse ved disse store Plantager, en Grund, som ikke findes ved ethvert som helst af de foreslaaede Anlæg, mener jeg, at Funder—Bramminge Banen bør indtage en mere fremskudt Plads i § 1, end saaledes som Forslaget her foreligger.

En anden Omstændighed er den, at denne Bane kan faa en stor Mission at udføre i Retning af at føre Mergel fra de store Mergellejer, der findes ved Seilgaard ved Silkeborg indtil Midtjylland. Mangelen af Mergel er i Virkeligheden et overmaade